

נטע בתוכנו

ר' יחזקאל ליפשיץ

לזכר ר' שמואל לוי ז"ל

אוד מוצל מאש

איש תם וישר ואהוב

בבואי אל כנסת אחת בעיר שכל פיות פונים בה - נתיישבתי על יד זקן הדור.

היום - יום שבת קודש הוא, והציבור קורא בתורה כתקנת משה רבנו עליו השלום.

וכל אימת שהעולה מברך לפניו ואומר ברכו את ה' המבורך, זקני זה מהדר אחריו בשפה ברורה ובנעימה - ברוך ה' המבורך לעולם ועד. והמילים לעולם ועד מוטעמות בשפתיו, בפיו, בלשונו ויתר עליהם בלב. עד שאת שומע בהן קול הברה מן העולם ועד העולם. עד שאת טועם בהן טעמים הרבה של נצח סלה ועד. ומבין כאלף עדים עולם ועד מהו.

וכל אימת שהעולה מברך לאחריה ואומר אשר נתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו, זקני זה עונה ואומר בלחישה - 'אמת תורתנו הקדושה והטהורה'. ולחישתו לחישת שרף חוצבת כגחלי אש. עולה אחר עולה. לחישה אחר לחישה. חציבה אחר חציבה.

אמרתי לו, מנין לו למר נוהג זה לומר אמת תורתנו הקדושה והטהורה, שהוא חוצב לבבות כחותם של אש, לקיים על לבבך ממש. אמר לי אותו זקן בקול געגועים - אהה, מנהג זה בידי מבית אבי אבא. כך קבלה בידי מאביו וכך גידל וציוה לאבי. ואני קיבלתי הדבר מזקני ומאבי. זו ירושתי מאבותי.

אמר לי אותו זקן. בבואי מן הגלות החל והמר אל ארץ לבבי כי בה היה לבבי מעולם, באתי בחוסר כל רק מקלי בידי. מקל אבי וזקני בידי. מקל חובלים ומקל נועם. מילים אלו היו בידי, רכות כמקל קנה וקשות כמקל ארז. רק הן היו בידי בבואי אל הארץ הזאת.

עוד אמר לי אותו זקן. אבי אבא כשהייתי יושב עמו בתפילה ושומע את המילים אמת תורתנו הקדושה והטהורה יוצאות מפיו, קטן הייתי, והייתי מאמץ עצמי אליו ומרגיש את הבל פיו על פני, והיה החום היוצא מלבו נכנס אל לבי. והייתי מבין אמת מהי, ורואה קדושה ומרגיש טהרה. כי אבי אבא איש אמת היה, החי בקדושה וקורן טהרה.

הצצתי בפני אותו זקן הדור וראיתי דמעה כטל חרמון על פניו. דמעה אחת. דמעה של אמת. דמעה של קדושה. דמעה של טהרה. אף אני דמעה עמדה בעיני. דמעה אחת. הרגשתי את הבל פיו, והחום היוצא מלבו נכנס אל לבי.